

ЖАН-КЛОД ДЮНАК

ЕЛАТЕ В МОЯ ДВОРЕЦ

Превод от френски: Любомир Найденов, 1993

chitanka.info

ЖАН-КЛОД ДЮНИАК е едно от големите открития на френския съставител на антологии и критик в областта на научната фантастика Ален Доремийо. Също информатик по професия, като Ришар Канал, който между другото е и най-добрият му приятел, двамата живеят и работят в Тулуза/, той работи в европейския център за ядрени изследвания, тясно специализиран в областта на паралелните лазерни вектори. Като автор се налага изключително бързо с блестящите си „нестандартни“ разкази и новели, трудно определими като жанр, но съвсем различни по насоченост от тези на Еманюел Жуан: „Плувци от пясък“ — Голямата Награда за Френска фантастика в категория новела за 1984 г.; „Градината на Медичите“ /разказът е преведен на български език в списание „Омега“/; „Под мъртвото око на камерата“, „Сърцето на перлата“ — повечето от които са събрани в сборника „Автопортрет“.

Жан-Клод Дюниак е автор и на няколко романа: „Игра на пясъчни кучета“, „Булевардът на мъртвите звезди“, „Крадци на тишина“ /в три тома/ и др. Той е един от най-превежданите френски автори фантасти в чужбина: Англия, Германия, Италия, Испания, Португалия, Хърватско, Русия, Чехословакия, Румъния, Литва, а също и в САЩ. Преподавател е в Тулузкия университет.

Любомир Найденов

— Кога ще се решите да умрете, Ерик?

Тишина, време, колкото да изтупка наполовина сърцето. Ударът беше успял.

— Засегнаха ви! — вика Делиза, пляскайки с ръце. Останалите гости изоставят масите, отрупани отново с блюда и напитки, за да се приближат към своя домакин.

— Дали това предизвикателство е по правилата, скъпи ми Сорж?

— Не, съвсем не! /— да, по правилата е, искаме дуел! — започват да викат две или три момичета. Кавалерите им ги усмиряват със свъсване на веждите/. Вие ме изкормихте едва преди шест седмици и трябва да го призная — по изключителен начин. Оттогава не съм имал възможност да се тренирам.

— Изчакайте толкова, колкото ви е необходимо, а после, веднага щом възстановите рефлексите си и влезете във форма, елате да ми зададете отново въпроса си. За мен ще бъде удоволствие да ви отговоря.

Леко движение с ръката към галерията с трофеите съпровожда фразата. Сорж grimасничи. Препарираното тяло, което Ерик бе избрал да постави на видно място, е съвсем същото с онова от неговото предишно превъплъщение. Ударът със сабята — причинил смъртта му, — бе издълбал дълбок разрез през целия му стомах. Със своя специфичен усет към черния хумор, Ерик бе разтворил още повече раната и разтегнал устните и със златни игли, също като някой съзнателен балсамиращ, подготвящ трупа на свой знатен клиент.

Видът на неговите вътрешности, изложени по толкова безсрамен начин, създава у Сорж усещането, че е разголен до дъното на душата си. Той се изчервява, ръката му се свива. Въпреки това, няма да хвърли ръкавицата в лицето на своя домакин. Неговото ново тяло е твърде непохватно, няма да направи добро впечатление на невидимия Ерик. „Ерик непобедимият!“ — уточнява наум той, но тази ситуация продължава от толкова дълго време, че двете определения започват да се объркват в съзнанието му. Все едно, че е прочел мислите му, Ерик поднася чашата си към него и вдига ироничен тост:

— Пия за вашата деликатност, скъпи приятелю. Искате да ме лишите от възможността да попълня колекцията си с други екземпляри от вашето тяло. Повторението поражда монотонност, а аз си мисля, че ви умъртвих по всички възможни и предполагаеми начини. Колко

трофея от вас има вече в моята галерия? Двадесет и пет, тридесет? Твърде много, във всеки случай... Честно да си говорим, мисълта да се дуелирам отново с вас ме плаши и аз се страхувам да се бия. Не че се опасявам от таланта ви на войн, но паметта ми изневерява и не мога сега да се сетя за някаква рана, която да не съм ви нанесъл. Освен ако от ваша страна вие не мислите нещо друго?

Зрителите вяло аплодират. Сорж мълчи и подкрепата идва неочаквано от страна на Делиза, която дълго време е била негова приятелка. Момичето се приближава и хваща Ерик под ръката.

— Не се отнасяте коректно с нещастния Сорж. За първи път тази вечер той премахна защитната броня, която ви обгръща. Приемете това като добро предзнаменование, като една нова историйка, която ще ви накара да избухнете. Намерете усилия и начин да парирате удара. Въпросът остава зададен: кога ще се решите да умрете?

— Никога! Или утре, а може би днес, веднага, след един час, ако някой от присъстващите тук благородни войни успее да ме победи. Но в противен случай какво бих могъл да направя, когато те влагат толкова малко усилия в това начинание?

— О, въобще не се мислете за интересен!

Побесняла, тя се отдалечава. Той я гледа как си пробива път през малката тълпа, която ги заобикаля, галейки несъзнателно драскотината по бузата си.

Разговорите се възобновяват и всеки се старае да не намесва имената на Ерик, Делиза и Сорж в безличните фрази, които се разменят. Оркестърът започва да свири по-издържано, танцьорите се въртят с елегантност, обявява се някакъв дуел, от който стопанинът на дома старателно е задържан настрана. Нещо, съвсем, съвсем нормално. Все пак, първите поканени си отиват необичайно рано и останалите гости ги следват все по-начесто.

Всичко е станало така, като че ли въпросът на Сорж е раздвижил някакъв скрит механизъм, някакъв изключителен сценарий, за чието съществуване не са знаели дори и самите актьори. Ерик предчувства, че прологът към драмата току-що е бил изигран и тайно от всички се оттегля в своите покои, за да обмисли възможните развития на ситуацията. Важното е винаги да имаш готова защита и особено една или повече контраатаки в резерв.

Посещението на капитан Демария късно на другата сутрин е следващия удар от играта, която вече е започнала. Великолепен удар, гениален, но не и непредвидим. Ерик посреща капитана в залата за тренировки. Влизането на капитана съвпада със смъртоносната ката^[1], която в момента Ерик повтаря и преповтаря. Поздрав: този на Демария е приятелски, най-малкото разочарован; този на Ерик е зачитащ обичаите в бойното изкуство — краката му са един до друг, бърз поклон с бюста към въображаемите съдии, които го наблюдават, и излизане иззад татамите с отстъпване назад. Той сваля кимоното си, прикляква в басейна с хладка вода, намиращ се в единия ъгъл на залата, точно срещу стената на балкона, която гледа навън. Демария присяда на ръба на басейна, за да му говори.

— Изглеждате в отлична форма, Ерик!

— Със съжаление ще ви кажа, че с вас не е същото, капитане. Вие пренебрегвате ежедневните упражнения. Дишането ви е накъсано, ханшът ви се налива с тлъстини. Ако продължавате в същия дух, ще се наложи да подхванете тренировките отначало.

— Осъзнавам всичкото това, но нямам необходимото време, за да му обърна внимание. Разтеглянето на балона в пространството тъпче на едно място и ние отново имаме проблеми с реколтата на филизи от Си-анг.

Той посочва с пръст развълнуваното море от растителност, сякаш буря от пясък и сажди, простиращо се извън стените на балона. Бледите лиани, лишени от най-малката следа за какъвто и да е цвят, бавно и на вълни се поклащат. В сивото небе, където е застинала огромна луна, съвсем ниско преминават лещовидни облаци, хвърлящи правилни сенки по повърхността. Когато същите се задържат малко повече на едно място, лишените от светлина лиани се огъват и умират, изпускайки облак от спори. След което, секунди след като слънцето отново се появи, килим от бледи и хилави филизи отново се образува.

За двамата мъже това сивкаво гъмжило е едно обичайно зрелище. Още със самото създаване на балона — пет века по-рано, — екосистемата на планетата бе станала обект на най-подробни и цялостни проучвания. От тогава досега тя бе опозната, обяснена, разчепкана докрай. Което не и пречеше все още да бъде смъртно опасна, но по начин, който можеше да се предвиди. Ерик бе единственото човешко същество от базата, което не бе излизало от нея,

за да се срещне лице в лице с капаните на външния свят. И той знае, че Демария точно за това е дошъл да му говори. Чака, мърдайки пръстите на краката си във водата, мъчейки се да разчупи огледалната ѝ повърхност. От доста отдавна видението на собствения му образ го кара да не се чувства добре. — Какъв точно е вашият проблем, капитане? — Вие сте проблема, Ерик. Би ми се искало най-сетне да си дадете сметка за това. Демария въздиша, осъзнаващ слабостта си пред този човек с профил на статуя, по която не се забелязва нито една пукнатина. — Балонът е в опасност. Предните краища на растителността се приближават, пръстеновидната защита, която разработихме, е широка само около десетина метра. Клонингите, които изпращаме навън, са неспособни да просъществуват от татък за повече от четвърт час. Не успяваме да унищожим толкова бързо лианите, а откриването на филизи от Си-анг става все по-трудно. Положението с реколтата е твърде неприятно. Вече започваме да губим терен. — Използвайте мощните лазери на базата. — Не бъдете глупав, Ерик. Тези растения обожават енергията. Ще изпразним батериите си, преди да сме получили най-малкия резултат. Впрочем, струва ни се, че те вече са започнали да се адаптират към биохимичните оръжия.

— Интересно...

Ерик излиза от басейна, подсушава се с няколко бързи разтърквания, след което намята един пенъоар като пристяга колана през кръста си.

— Изложихте ми черната страна на нещата, капитане. Откакто ви познавам, вече трябва да имате отговорите на някои от вашите собствени въпроси. Да не хитруваме повече: какво искате от мен?

— Вашата смърт, Ерик! Не искам да умрете лично, вие не се и съмнявате в това, но е необходимо да бъдете убит в най-кратки срокове. Един единствен път ще бъде достатъчен. Оцеляването на колонията зависи от това.

— Ако го беше казал някой друг, щях да приема това като предизвикателство съвсем по правилата. Но аз ви познавам много добре. Чакам обясненията ви.

Тялото на Ерик мирише на пот, миризма, която на места се прикрива от парфюма, с който е напоен пенъоара. Този необикновен мирис е едновременно и неприятен, и странно възбуждащ — коварно

оръжие, срещу което Демария се бори като навлажнява мъничко ноздрите си.

— Помислете за нашето положение: ние сме малка група от човешки същества, затворени и укрили се в един балон, разтягащ се безкрайно в пространството, на повърхността на някаква изгубена сред галактиките планета. Около нас — сложна екосистема, стотици видове растения и всички те са смъртоносни за човешкия род, с изключение на крехката Сианг, чиито филизи ни доставят веществата за дълголетие. При нормални условия щяхме да унищожим всякакви следи на живот с една единствена цел — балонът да увеличи площта си, да нарасне, докато покрие изцяло отвоюваните земи. Тук обаче, това е невъзможно. Не можем да елиминираме флората на този свят, без между другото да се лишим от безсмъртие. Бомбите, силовите лъчи, неконвенционалните оръжия от нашия арсенал тук са неизползваеми. Единствената възможна битка с тази джунгла е да се срещнем лице в лице, тяло в тяло с нея. Един век размишлявахме над този въпрос, наблюдавайки противника, после — в по-голямата част под ваше ръководство, — ние станахме войни. По-точно — вие станахте войни, а ние се опитахме да бъдем малко или повече чираци. Нашите дуели, нашите последователни смърти ни каляваха, ние вече бяхме станали способни да издържаме за по-дълго време навън. Схватките с лианите често се обръщаха в наша полза, ние премахвахме най-опасните видове, балонът нарастваше... През този период всички ние търсехме начини да ви победим. Никой от нас обаче не успя в това.

— Вие бяхте този, който се доближи най-много до успеха, капитане.

Ерик следва с върха на пръстите си следата от порязната рана. Някаква полу усмивка се появи на устните му. Винаги бе отказвал да изличи тази следа, която го обвързваше с Демария.

— Загубили сте ловкостта си и аз съжалявам за това. От известно време ми липсват достойни противници, противници от класа.

— Аз никога не бих ви докоснал втори път, знаете го много добре. Не си играйте с мен! Вие не оставяте никой да бъде равен; веднага щом някой от нас напредне малко повече и започне да ви заплашва, вие се връщате в залите, започвате да тренирате и вземате преднина.

— Какво ви пречи да правите като мен? Имате всички условия...

Демария свива рамене. За пореден път атаката му беше отблъсната и отпорът бе окончателен — смъртоносен и точен. Забележката на Ерик бе събудила у него жестоки съмнения. Той също можеше да бъде войн, но задълженията около неговата главна задача и известна липса на доверие у себе си, го бяха отклонили от този път. И сега дистанцията, която ги разделя, е прекалено голяма, непреодолима. Демария продължава с твърд глас, успял е да се овладее.

— С течение на времето ние се научихме да мразим онова, което бяхте — личност, изпълнена с високомерие. Вие увеличавахте тази омраза с манията си да колекционирате нашите тела, вместо трофеи. Беше направено по твърде интелигентен начин. Дълго време ние се упражнявахме, подтиквани от омразата, а клонингите ефикасно работеха навън. После тенденцията се обърна. Вие явно бяхте прекалено силен; да ви предизвика човек беше пълна лудост. Никой от нас не искаше да заема почетното място на масата по време на вашите гала вечери, никой не искаше да бъде издиган на пиедестал така, че раните му ясно да си личат и виждат от всички. Играта лека-полека стана безинтересна, сега залите за тренировки са почти празни. Нашите клонинги вече не са толкова устойчиви, за да преодоляват лианите. Балонът престана да нараства...

— И съществува едно единствено разрешение на този проблем, обсъждали сме го хиляди пъти. Да се използват моите собствени клонинги!

— Отговорът е пак не, Ерик! Съжалявам. Законът и тук е много суров: клонингите могат да бъдат активирани само след смъртта на оригинала. Мога да ви споделя какви мъки изпитахме двамата, докато изоставим тази идея, но тъй като в момента говорим открито, предпочитам да ви го кажа: не ми се ще да допусна върху тази планета да се разхожда цяла армия от Ериковци, чийто безсмъртен водач ще бъдете вие.

— Тогава няма да знам какво да правя с властта, от която толкова се страхувате, че ще придобия.

— Човешкият род е имал за пример две кървави революции, за да се убеди в противното. Законът е стриктен — един клонинг може да бъде контролиран и управляван, тъй като продължителността на живота му е по-кратка, а на всичкото отгоре той е неспособен да се възпроизвежда по нормални пътища. Вие не сте такъв и никога няма

да бъдете. Докато вашето първо съществуване не бъде напълно унищожено, аз няма да поема риска да ви дублирам!

— Така да бъде. Но проблемът в такъв случай остава неразрешен.

— Не съвсем. Вашата смърт — това е разрешението на нашите трудности, съгласете се с това. Ако един от нас успее да ви елиминира, играта отново ще стане изключително интересна, защото първото място няма да бъде вече недостижимо. Убеден съм, че тренировките пак ще започнат. Дори нещо повече — ще мога да изпратя цял контингент от вашите клонинги да разработят подготовката на ново селективно оръжие, което би трябвало да се справи с най-неподатливите лиани. За нещастие, употребата му е мъчителна. Не виждам никой друг, освен вас, който да може ефикасно да си послужи с него.

— Започвате да ме заинтригувате, капитане. Разкажете ми нещо повече за това оръжие.

— Функционира едновременно по два начина: вапоризиране на облак от водни капчици, а после изхвърляне на светлинен лъч. Тогава се възпроизвежда небесна дъга, нещо, което продължава около минута. Там, където цветните сенки са проектирани от лъча, растенията умират. Опитахме с призма, без резултат. Нужно е да има естествена небесна дъга. Екипът от лабораторията все още не може да обясни защо се получава така. Какво мислите за принципа?

— Дързък е... Макар че според мен донякъде е опоетизиран.

Настъпва тишина, в която двамата мъже се изучават с повече от четири века опит в погледите си.

— Вие искате аз да умра. Какво ще стане ако откажа?

— Нищо. Ние ще умрем на ваше място и рано или късно балонът ще бъде погребан под прилива на растенията. Знам, че е неразрушим, но колко време смятате, че сте способен да блуждаете из пустите коридори и да не виждате нищо друго, освен някакво растително гъмжило, вместо небе?

— Много по-дълго, отколкото си мислите, но не и безкрайно, наистина. И единствено безкрайността ме интересува! Иначе не бих имал възможност да се сдобивам с трофеи за моята галерия.

— Не бъдете циничен. Що се отнася до галерията, тя вече заема една четвърт от площта, с която разполагаме. Съмнявам се, че ще

поискате още да я увеличите.

— Тук правите грешка, но няма да се опитвам да ви разубеждавам. До предположим, казвам добре — да предположим, — че аз де съглася да умра. Можете ли да ми предложите такъв начин, който да не накърни моето честолюбие?

— От доста отдавна мичман Вайс тайничко се упражнява да борави с лазери. При този вид оръжия повечето рани са смъртоносни, а той изглежда доста добре се е научил да си служи с тях. Дайте му възможност да ви предизвика.

— Знаете ли, капитане, лазерите убиват само тогава, когато засегнат своята цел. А аз трудно мога да бъда засегнат. Един трофей в повече в моята галерия няма да разреши проблема.

Демария става и се отправя към вратата. С ръка върху дръжката, той подхвърля през рамо:

— Ще се оставите да бъдете засегнат, защото аз ви моля за това. Вайс подготвя атака самоубийство. Вие ще го убиете, естествено, но той също ще ви убие. За вас в това няма да има нищо позорно, като се има предвид условията.

— Един момент... Коя е приятелката на младия Вайс сега? Мисля, че е Делиза. Защо?

— Обикновено любопитство. Обещавам ви, че ще помисля върху вашето предложение, капитане.

Вратата се затваря с прищракване. Застанал срещу стената, Ерик наблюдава гъмженето на лианите, които един ден той ще трябва да укроти с неконвенционално оръжие — небесната дъга. Някакво подобие на усмивка се изписва на устните му. После той развързва колана на пеньоара и без да го е грижа, че трябва да облече пропитото с пот кимоно, подхваща отново тренировките.

Галавечерята, давана от Сорж, заплашва да се провали. Лошите новини, разгласявани постоянно и от дума на дума раздухвани, са в центъра на всеки разговор. Сутрешното излизане бе претърпяло пълен провал. От шестнадесет клонинга, които бяха напуснали балона, никой не бе издържал повече от три минути и завладяното пространство земя бе съвсем незначително. Със запасите от Сианг, които бяха в съвсем нищожно количество, нямаше да бъде възможно да се съживят и активират нови клонинги дълги дни напред, поради липса на живителния еликсир, изсмукван от филизите им. Никой от гостите не

се мъчи да се показва дори малко ентузиазизиран, механичните музиканти са прибрали инструментите си. От друга страна, пие се много и съзнанията се разгорещават.

Ерик се прехвърля от групичка на групичка с някаква спокойна увереност, долавяйки пътьом откъслечни фрази, но никога не се намесва директно в обсъжданията. Човек може да си помисли, че именно той посреща гостите — дотолкова се показва, раздава и винаги е навсякъде с приветлива усмивка, цъфнала на тънките му устни, сякаш е хищник, захапал парче сурово месо. Облеклото му е съвсем семпло. Той не носи нито плътно прилепнало трико с телесен цвят, украсено с всякакви най-разнообразни следи от прорязвания; нито анатомичен костюм, имитиращ атлетично тяло и вътрешни органи; нито туптящи часовници, пулсиращи в ритъм с пулса му. Тази вечер Ерик е избрал скромността. Облеклото му е свършено бяло, с подходящи за случая ръкавици. Демария, наблюдаващ го от един ъгъл на залата, не смее да открие във всичкото това благоприятна поличба и очите му непрестанно търсят тези на Вайс, скрит зад един екран на високоговорител.

Напрежението, изкусно нагласено, постепенно расте. Въпреки себе си, Сорж стои настрана, зает със задълженията си на домакин. Когато става експлозията, той се намира в другия край на салона и трябва да си послужи с лакти, за да се добере до Ерик и Вайс.

Последният не бе намерил нищо по-добро като предизвикателство, освен да плисне чашата си в лицето на своя противник. Жестът е бил банален и глупав, но необходим: думите, дори и най-силните, щяха да отскочат от бронята безразличие на война, без дори да го засегнат. Хвърлената течност бе пропуснала целта си, но една капчица, една единствена, бе зацапала кристалната белота на лентата, пристегнала косите — сякаш беше трето око, полуотворено точно в средата на челото. Усмивката беше изчезнала, само една едва забележима сянка, различаваща се в ъгълчетата на устните, толкова краткотрайна и мимолетна, че Демария започва да се опасява дали не се е излъгал, дали правилно е видял.

— Както винаги, вие сте съвсем несръчен, Вайс. Това е направо отчайващо.

— Мога да ви докажа обратното, Ерик. Когато и където пожелаете.

Тълпата изпуска въздишката, която досега е сдържала. Предизвикателството е официално отправено.

— Наистина ли? Ах, да, говориха ми за вашето съвсем ново умение добре да се справяте с лазерите. За съжаление, страхувам се, че един такъв двубой между нас двамата при тези условия няма да бъде въобще равностоен.

— Страхувате ли се?

Вайс се е поколебал, преди да изрече тези думи. Идеята изглежда толкова нереална, що се отнася до Ерик. Дори Демария подскача, когато чува ясения смях на война.

— Аз, да се страхувам? Господи, не. Просто съм изморен от толкова лесни победи срещу дебютанти, възгордели се от няколкото седмици тренировки. Говорете ми за векове или най-малкото за десетилетия, ако искате да ме уплашите.

Той измерва подигравателно с поглед Вайс, държащ в ръка празната чаша, която не е имал възможността да остави.

— Приемам предизвикателството ви, но при някои мои условия. Преди битката, Демария ще ми направи инжекция, за да парализира краката ми. И, естествено, аз ще бъде без оръжие.

Тишина.

— Това устройва ли ви? Или предпочитате да ми поднесете извиненията си?

— Вие сте луд, но приемам. Ще ви изпратя моите секунданти още в първите утринни часове.

— Безполезно е да чакаме, идете и вземете лазер. Капитане, мога ли да ви помоля да ми донесете от лазарета парализираща ампула? Скъпи ми Сорж, вие без съмнение разполагате с празна зала, която да ни предложите? Нали? Отлично! Що се отнася до мене...

Той смъква зацапаната лента и я хвърля в един ъгъл.

— Ето, готов съм.

Механичните слуги на Сорж са изчистили един огромен салон и на мястото на три от стените са поставили огледала без обковка. Гостите, изпълнили съседните стаи, няма да пропуснат и най-малкото вълнуващо зрелище от битката, без дори да излагат живота си на опасност.

Вайс е облякъл бойното трико и е закачил лазера в калъф за колана на гърба си. Така чудновато пременен, той прилича на войн в

някаква невероятна война, заблудил се на прием на генералния щаб. Леко пребледняла, както подхожда на приятелката на бъдещ герой, Делиза се е облегла на ръката му. Тя знае какво я очаква в случай на неуспех, но като че ли въобще не се притеснява. Този път войнът отиде много далеч, нищо не може да го спаси. Все пак, някакво смътно безпокойство я е обзело. Ерик не се слави като човек, който прави подаяния, освен ако не следва логиката на някакъв негов си план, за чието съществуване знае само той. А от друга страна, единственото петънце течност върху лентата на челото му беше съвсем симетрично разположено...

Тя с раздражение долавя, че нейният приятел също е развълнуван, и че тази нервност е опасен признак, особено когато се има за противник човек, лишен от нерви, какъвто е Ерик. Исква и се да успокои приятеля си с някаква нежна дума, но с големи крачки Вайс вече се отдалечава, опитвайки се да се концентрира. Делиза със свито сърце се приближава към огледалата, срещу които са подредени седалките.

Салонът е потънал в полумрак. Ерик е приклепнал в центъра на салона, точно срещу входа. Ръцете му си почиват върху бедрата, временно парализирани. С празен поглед той като че ли размишлява за своята бъдеща смърт и последствията от нея. Когато звучното трептене на гонга прокънтява, за да обяви неизбежността на атаката, той сваля ръкавиците и с безразличие ги хвърля зад себе си.

Вратата бавно се отваря. Вайс изскача с няколко прекрасни въртеливи движения и се озовава в противоположния ъгъл. Стреля два пъти, но на височина човешки бой. Лъчите изсвистяват над главата на неподвижния Ерик, преди да потънат в огнеупорните облицовки на стените.

Противоотговор няма. Леко озадачен, Вайс се изправя с лазер, висящ в ръката му като ненужна играчка. С лявата ръка той несъзнателно изтръсква трикото си и заема позиция за права стрелба — с раздалечени крака и лице срещу противника. Дулото на оръжието се повдига, той се прицелва в клекналия на десетина метра силует. Палецът се присвива, но когато светлината бликва, Ерик се е отблъснал с гърдите назад. Изстрелът е несполучлив.

Вайс внимателно пристъпва напред. Започва да става смешен пред зрителите, чието внимание и присъствие долавя от другата страна

на матовите огледала. Студена злоба го завладява. Погледът му се впива в този на Ерик. Стреля отново, но не толкова бързо, че да улучи мишената, която подигравайки му се, като лиана се извива.

На три крачки от него той се спира, повдига оръжието с двете ръце, твърдо решен да натисне спусъка и да задържи така дотогава, докато противникът му бъде разсечен на две. Но само частица от секундата преди да бъде даден изстрела, Ерик е вдигнал отворените си длани, в които блясват две кръгли огледала, инкрустирани в плътта му. Смъртоносният лъч, съвсем прецизно отразен, е разкъсал гърдите на Вайс, който бавно се свлича в краката на Ерик.

А той безучастен изчаква пристигането на зрителите и на Демария, който ще го извади от парализата. Но е взел предварително лазера, изпуснат при падането на Вайс. Никога нищо не се знае...

През останалото време от вечерта той парадирва пред гостите с Делиза, хванала го под ръка, както изисква правилото, което години преди това самият той е наложил. Приятелката на победения принадлежи на победителя; дотогава, докато клонингът на мъртвеца не стане отново функционален. Механичните слуги са изнесли тялото, зацапало помещението. Утре балсамиращият ще го прикове в неговата последна поза в галерията с трофеите. Ерик е разказал за това на Делиза, нашепвайки ѝ в ухото своите най-жестоки идеи, просто от удоволствие и за да види как нацупените и устни ще се изкривят от погнуса. Когато вижда, че първите поканени се готвят да си тръгнат, той плясва с ръце, за да привлече вниманието и кара оркестъра да замълчи.

— Приятели, обичаят изисква оцелелият след даден дуел да организира празник. Този път това ще бъде двоен празник. Не, не си тръгвайте, поканата, която отправям към вас не е обикновена. Не става въпрос за класически прием, на който централна тема ще бъде моя последен трофей. Каня ви на нещо безкрайно по-забавно. Каня ви на моята собствена смърт!

Той обхожда с поглед вкаменилото се множество, усеща тръпките, плъзнали по тялото на Делиза. Навежда се и я целува с пълна уста, ухапвайки лекичко подутата ѝ горна устна.

— Имам нужда от време, за да се подготвя, така че поканата се отлага за след един месец, ден след ден. До този момент няма да приема нито едно предизвикателство, нито пък ще участвам в каквото

и да е дуел, дори и приятелски. Изморен съм вече от тези игри без изненади. Определям ви среща на моята последна вечер и ви натоварвам със задачата да разпространите новината навсякъде из балона.

— А сега — пак подхваща той, — искам да говоря с вас, капитан Демария.

През следващите седмици новината за приема занимава всички умове. Носят се най-луди предположения. Дали той ще излезе от балона, за да се сражава с лианите? Дали не е решил да хвърли колективно предизвикателство в края на вечерта? Запитан, Демария отказва да даде отговор на тези въпроси. Нервният му вид обезсърчава онези, които го питат и искат да отидат по-нататък с въпросите си. Делиза, върнала се отново в своя апартамент, след като е прекарала само една нощ в покоите на Ерик, е с подпухнали очи и ненавистно изражение. Нейният нов владетел не я е задържал поне от благоприличие при себе си. Такава обида към нейната красота е нетърпима и я лишава от възможността да разбере преди другите какво се подготвя. Бурята от въпроси, предизвикана от поканата, е помела съмненията и безпокойствата относно сегашното състояние на балона. Някакъв нов прилив на енергия е позволил да се обуздае настъплението на лианите. И ако следващото излизане навън не е било пълен успех, то поне е имало вид на победа. Опитите с новото оръжие са дали окуражаващи резултати: цветните сенки на небесната дъга са отместили назад границата със смъртоносната растителност. И все пак, оръжието не е съвсем безопасно. Двама от клонингите са допуснали грешката да задържат малко повече очите си към искрящата дъга, жадни да видят пораждащите се матови нюанси и отблясъци. Лице в лице със смъртоносните лиани, такива грешки не се прощават и всеки тайничко си пожелава Ерик да се присъедини към следващите излизания като внесе по този начин своя дял от незаменимия си опит и знания. Името му е отправна точка на всеки разговор, но самият той остава невидим, а достъпът до покоите му е забранен за когото и да било.

В уречения ден всички са се забързали към залите, където ще се състои приема. Почти всеки е пристигнал въоръжен, предпазна мярка, в случай, че Ерик се реши да предприеме окончателна битка срещу

всички, но с напредването на вечерта такава възможност става все по-малко вероятна.

Гостите се събират около масите, отрупани с коктейли или започват внимателно да изучават апартаментите на своя домакин. Галерията с трофеите е затворена, но най-красивите образци са пръснати из различните стаи, където тълпата вече е нахлула. Много от тези образци са извадени на показ за първи път.

Гениалността на Ерик и необикновеният му артистичен усет са превърнали гротескните трупове на неговите някогашни противници в истински произведения на изкуството. Под огромния свод на балона мъртвците са повече от живите. Рано или късно всеки се сблъсква със своето собствено лице, вградено в блок от прозрачна смола, бонбонена на цвят, вмъкнато в огромното пано на гигантски саркофаг или пък поставено като статуетка върху някоя камина...

Някои от телата са свити до размерите на детска кукла, с изключение на местата, където се намират смъртоносните рани като по този начин тяхното значение е извадено на преден план с ужасяваща наглост. Други от телата са одрани. Кожата, навита на руло като погребален папирус, благосклонно предлага на зрителите своите следи от удари и рани, хармонично разпределени по цялата повърхност. Други тела пък са снабдени с чекмеджета, в които са положени основните им органи, или с вратички, отварящи се към тайната на техните вътрешности.

Трупът на Вайс е удостоен с изключителни грижи и внимание. Плътта му, хиляди пъти пресована, е с дебелината на корабно платно и той съвсем чист, сух, е навит като дълга, безкрайна лента в гигантски автомат продавач. Издърпвайки продължително с двете ръце, на прозорчето на автомата-продавач човек може да види защитите му устни и учудените му очи. Самият Вайс известно време се забавлява с автомата, преди да отиде и седне на мястото си. Той току-що е слязъл от матрицата и краката му се прегъват от преумора.

Ерик внезапно се появява, придружен от Демария, и всички се скупчват около тях. Войнът умело отстранява въпросите, махвайки с опакото на ръката.

— Не бъдете нетърпеливи, вечерта едва е започнала. Ще ви кажа всичко след два часа, ако оживея дотогава.

Колко от усмивките, посрещнали шегата, крият желанието да захаят до смърт? За нещастие, Ерик вече не потръпва под мишниците, както обикновено са свикнали да го виждат неговите врагове. Неочаквано той изпитва желание да ги обиди, да ги предизвика, докато се случи непоправимото, знаейки в същото време, че пламъчето омраза в очите им, което ги съживява, е неспособно да запали истински техните души. Насмешливата му физиономия не остава незабелязана и Сорж, който се решава да запита, получава в отговор отчайваща критика:

— Вие не ме мразите достатъчно, господа. О, стараете се колкото можете, така поне си представям нещата, но това в никакъв случай не е извинение. Давате ли си сметка, че ме победихте с вашата пасивност, с вашето бездействие? Аз вече нямам дори най-малкото желание да се сражавам с вас. Гостите нямат време да изразят своето разочарование. Той се вглежда в заобикалящите го лица, без да открие нищо друго, освен напрегнато внимание и бръчки досада. Господи, ако беше дал сигнал за аплодисменти, сега начаса щяха да го затрупат с овации. Кой би могъл да се заинтересува от такива противници? Смъртта изведнъж се явява за него като последно възможно убежище; да умре, да заспи, да се събуди в някакъв нов свят, населен, може би, с войни, подобни и равни на него. Да, несъмнено, часът да изчезне завинаги, да бъде заличен, е настъпил. Решението, което е взел, е правилно. Прищракането на един слуга автомат го изтръгва от унеса. Съобщението, което той му предава, е ясно и точно: всичко е готово.

По-късно, когато напрежението достига своя апогей, гласът на Ерик отново се извисява, препредаван от невидими високоговорители: — Скоро ще ви напусна, така че позволете ми предварително да уточня различните етапи на моята смърт и моето възкръсване. След десет минути, напълно по собствена воля, аз ще погълна отровата, която ще изпълни онова, което вашите оръжия и умения се опитаха да свършат, но не успяха. Утре моята галерия ще наброява един трофей в повече. Надявам се ще ми простите, че няма да си направя сепуко, както изисква обичаят, но се ужасявам от петната кръв по собствените си килими. Тишина. Всички едновременно са внимателни и облекчени от ролята на зрители, която Ерик им налага.

— Моята смърт е просто начало на поредица от забавления, ако смея така да ги нарека. В часа, в който сърцето ми ще спре да тупти,

седем от моите клонинги ще отворят очи. Те няма да бъдат залитащи новородени с несигурни рефлексии, ще бъдат седем добре тренирани атлети, седем копия на самия мен в най-добрата ми форма. Всеки един от тях ще се събуди на различни места из балона. Всеки ще трябва да избегне капаните, които ще му бъдат поставени и да се пребори с останалите си шест братя. Един единствен ще оцелее, за да заеме моето място — най-силният, най-хитрият, най-ловкият. Капитан Демария, който ми оказа чест като ми помогна в подготовката, ще съблюдава всичко да мине без затруднения. А вие ще имате възможността да следите стълкновенията на контролните екрани. От този момент нататък е невъзможно да напуснете моите покои дотогава, докато моят последовател на ви освободи. Той ще излезе от галерията с трофеите, посрещнете го както подобава, той заслужава това. И започнете да се плашите от него. Съмнявам се, че ще откриете в него противник по-уязвим от мене.

Пред гостите, които всички лека-полека са се скупчили около него, той вдига чашата, подадена му от автомата слуга. От течността се носи характерния мирис на екстракт от лианите. Първата глътка го кара да се олюлее, но той има време да изпие още една, преди да се строполи целият в лиги, потекли на тънки струйки в ъгълчетата на устните му. Слугите отнасят тялото му към лабораториите, където балсамиращите ще се захванат за работа, за да му възвърнат някаква привидност на живот. Никой повече не се интересува от това. В препълнените с трофеи зали екраните са светнали точно в предвидения момент. Разбутвайки пътом две или три фигури, на които не обръща никакво внимание, Сорж се приближава до Демария.

— Седем клонинги наведнъж, предварително тренирани, та това е напълно незаконно! Цялата тази процедура несъмнено е изхабила запасите ни от филизи за седмици напред. Как сте могли да се съгласите и да допуснете нещо такова?

— Нямах избор! Ерик склони да умре само при това условие.

— Могли сте да откажете; да го убие, когато не е бил нащрек, а после да симулирате нещастен случай.

— Кой щеше да се съгласи да го направи? Вие ли? О, престанете в края на краищата, искам да наблюдавам зрелището.

Сорж на свой ред се оставя да бъде погълнат от образите, оказва се пленник на почти хипнотизиращата картина, която Ерик е разкрил

при тях преди да изчезне.

Клонингите се пробуждат в същия миг. Едва отворили очи, те реагират по един и същи начин — преобръщат се настрана, за да се измъкнат от защитните си люлки. Вторият закъснява само за частица от секундата и електрическата мрежа, стоварила се отгоре му, унищожава завинаги шансовете му за живот. Номерът му угасва върху контролния пулт в долната част на всеки екран. Залаганията вече са започнали. Не се играе нито на пари, които нямат никаква стойност във вътрешността на балона, нито заради някакви облаги или отегчителна работа, които да бъдат избегнати или придобити. Играе се, за да се спечели правото кой ще бъде първият, видял възкръсването на Ерик. Пуснати на различни места в балона, клонингите се впускат в търсене на някакво оръжие. На трима от тях им е хрумвало да отпорят електрическите мрежи, като прекъснат и накъсат най-напред смъртоносните кабели по командните табла. Друг един е предпочел да вземе металния лост, стърчащ от една врата. Последните двама напредват с празни ръце, скачайки от сянка в сянка в лабиринта на уличките. В следващия четвърт час положението почти не се променя. Двойниците на Ерик се придвижват към мястото на приема, избягвайки внимателно всякакъв пряк сблъсък. Нито един от тях не се е опитал да се снабди с по-смъртоносно оръжие, неспособни са да направят разлика в подходящия момент. Тяхното поведение — смесица от непредвидливост и изключително предпазливост, — дразни зрителите, свикнали с методичната и смъртоносна сила на оригинала, както и на хладнокръвната му безразсъдна смелост.

Двама от клонингите на Ерик проникват по едно и също време на една уличка и предпазливо започва да се приближават един към друг. Този, който държи в ръцете си металния лост, започва да го върти като сабя, описвайки серия от хипнотични фигури с върха му. Противникът му разгъва мрежата, готов всеки момент да я захвърли. Двамата подхващат сложен балет от движения, лъжат се, приближават се с една крачка един към друг, за да се отдалечат в същия миг и установят дистанцията, осигуряваща им необходимата безопасност. Ситуацията постепенно става скована. Двамата противници застават неподвижно.

За миг човек може да си помисли, че те ще се хвърлят в щурм, но нито един не се решава да трепне. После внимателно те започват да

отстъпват, преди да направят полукръг и да потънат обратно в сенките на балона.

Гостите нямат време да изразят своето разочарование. Картината се сменя, за да се фокусира над друг сблъсък. Този път двама клонинги атакуват трети. Притиснат до една стена, защитникът яростно се отбранява. Усмивката, разтеглила устните му е достойна за тази на Ерик от най-добрите му и славни дни. Той прави лъжливо движение надясно, чупи с крак коляното на първия си противник, преди умело да избегне мрежата, хвърлена от втория. След което на свой ред изстрелва в главата на двойника си наниз от металически куки, възползва се от неговото стремително отстъпление, за да довърши другия нападател с мълниеносен лакътен удар, премазващ крехките хрущяли в гърлото. Четвърти клонинг, привлечен от шума на битката, стои на разстояние в сянката, готов да се включи, ако се представи удобен момент. Скритият в тъмното Ерик решава за по-благоразумно да не се появява. Без да напуска своето укритие, той оставя победителят да се отдалечи и дълго изчаква, преди да отиде и вземе оръжието на победения. Дълги минути на екраните нищо не трепва, гостите си разменят хапливи забележки, или отиват да напълнят чашите си от масите. Представяното от Ерик зрелище не дава обещания ефект и все пак, неговите хитрини и скрити резерви са от такова естество, че никой не смее открито да заяви, че мястото му ще бъде лесно заето. Първите лъчи на утрото озаряват свода на балона, който като дъга ги разпръсва в най-различни променящи се цветове. Постепенно невидимите лъчи на синьото слънце превръщат шахматния лабиринт на мрачните улици в арена, където никакво укритие вече не е възможно. Един след друг четиримата оцелели се откриват и се отправят към каменното площадче, където се намират покоите на Ерик. Вратата е отворена.

На няколко метра един от друг те се спират. Погледът им се плъзга по извивките на умножените им тела, до едно еднакви, в търсене на някаква драскотина, цепнатина, на някаква промяна, издаваща умора или страх. После, след като са получили доказателство, че всеки един е съвсем точно отражение на съвършенството на останалите трима, очите им се търсят, впиват се едни в други и повече не се изпускат.

И за двойниците на Ерик ще е достатъчно съвсем малко, за да хвърлят оръжията, да се разсъблекат и да започнат да си милват

ръцете, станали изведнъж носителки на мира. Кръгът, който клонингите са оформили, е обявен от някакъв тих полъх, чието невероятно напрежение изолираните зад екрана зрители с мъка успяват да доловят. В препълнените зали разговорите секват.

Един съюз между тези четирима войни — това ще е най-жестоката заплаха, с която балонът някога се е сблъсквал. Гостите се колебаят с ръка върху дръжките на своите оръжия: може би ще е по-добре да си пробият път през заложените капани към заключените покои, за да пометат всички клонинги на Ерик с лазерните лъчи! Но минутите текат, никой не се решава да действа.

Атаката изненадва всички със своята ненадеждност. С някакво мълчаливо, общо съгласие тримата клонинги с мрежи са се нахвърлили върху четвъртия, който не е имал време да парира техния щурм с металния лост. Строполява се на земята. Потъналото в кръв оръжие отеква с метален звън в паветата. Тримата оцелели подхващат отново танца на смъртта, без да се интересуват от проснатото в краката им тяло, сякаш е някаква сянка.

Моментът на мъчителна тревога и очакване, предхождал последния щурм, е напомнил на зрителите до каква степен Ерик, сам или размножен, може да бъде опасен. Вечерта е пропаднала. Тези, които се радват, че са избрали номера на единия от оцелелите, в момента желаят техният фаворит да загуби, за да не бъдат първите, които ще посрещнат клонинга победител. Въпреки това, всички гости знаят, че нещо се е разчупило в безупречния механизъм на война. Неговият ореол на непобедимост бавно се е разсеял с редуващите се картини — Ерик ранен, Ерик победен, Ерик мъртъв. Този, който ще оцелее, ще докаже своята цена, но пръснатите шест трупа зад него ще останат като пробойни в ризницата му. Той ще бъде предизвикван, постоянно предизвикван. Всички ще се мъчат да заемат мястото му — на върха на пирамидата. Неподозиращи за мислите, развълнували тези, които ги наблюдават, клонингите се подготвят за фаталния сблъсък. Три е лоша цифра за привържениците на равностойната борба: прекалено статична, прекалено стабилна, тя предполага едно постоянно примирие, при което всяко едно предложение за съюз още от самото начало е подозрително. Кой би поел риска да атакува първи, знаейки, че другите двама веднага ще се съюзят против него? Не може и дума да става за бързо и смъртоносно пробождаване или изстрел,

тримата войни са нащрек и знаят всяка преструвка на другите двама, всяко лъжливо движение на своите противници. Играта е равностойна. Пат.

Върху контролния пулт една угаснала преди миг лампичка отново започва да мига. Падналият клонинг не е напълно мъртъв. Все още неспособен да се движи, той постепенно започва да се съвзема след нанесените му удари. Клепачите му се отварят, после пръстите му се протягат към лоста, паднал наблизко до ръката.

Още малко и ще го хване, когато един друг Ерик прекъсва танца си, за да му нанесе окончателния смъртоносен удар с крака. Със стържещ металически шум, отекващ като сигнал, лостът се изтъркулва в близост до затворената врата. Войнът взема лоста и се прехвърля пъргаво на малкото каменно площадче, за да се изплъзне за част от секундата от хвърлената след него мрежа.

Токата на обувката му обаче е захваната от металните бримки. Той дръпва със сила, използвайки устремното си преобръщане. Изненадан, противникът му изпуска мрежата и вече обезоръжен, става лесна плячка за третия Ерик, който тихомълком отстрани е наблюдавал развоя на битката...

На пулта светят само две цифри. Въздишка на възбуда преминава през тълпата поканени. Развързката е близо, всичко вече е почти заложено. Успехът на плана на Ерик зависи от този момент: следвайки начина, по който ще се държи неговият последовател след финалния щурм, той ще бъде посрещнат с аплодисменти на страх или с безочливи усмивки като всички ще го предизвикват. И на бъдещия победител няма да му остава нищо друго, освен да попълни последната страница на своята собствена легенда, да се подпише със собствения си кървав подпис върху кожата на свой двойник, преди да се присъедини към гостите.

Оръжията, вече ненужни, са оставени настрана; сблъсъкът ще стане с голи ръце. Лице в лице, отражение в отражение, войните се пресрещат, оплитат се в прекалено бърз за окото водовъртеж. Няма заучени движения, няма хитрини, нито отегчителни събития — има просто сблъсък на две сили с еднакво напрежение, които се противопоставят, вплитат се една в друга, сякаш са една...

Когато единият от двата силуета пада, никой от зрителите не може да каже защо. Пукнатината, която се е отворила в монолита,

завинаги ще остане загадка. Победеният поднася врата си, за да му бъде нанесен окончателния удър и изведнъж настава тишина, както след последния удар на стенен часовник, чиито отмерени секунди са се оказали вечност...

Ерик поздравява своето ALTER EGO, преди да обърне гръб на камерите. Отваря вратата на своите покои и изчезва от погледа на гостите. Един след друг екраните гаснат, тихичко, ненатрапващо се, механичният оркестър започва да свири.

Клонингът минава през коридорите и влиза в стаята за тренировки, потънала в полумрак. Познат глас го парализира:

— Остава да се уреди една последна подробност, братко мой.

Светлините изведнъж бликват заслепяващо. От другата страна на татамите се изправя истинският Ерик, заел бойна позиция.

Малко след това, шум от стъпки отеква в галерията с трофеите. Оцелелият пътьом оглежда изложените на пиедестали тела — плетеница от органи и крайници, наполовина възвърнати; обезобразени от предсмъртни гримаси лица, чиито черти той докосва вместо поздрав. Много скоро отново ще има дуели. Той знае, че оттатък, зад вратата, всички го очакват, за да го предизвикат, както е било някога. Той се чувства способен да поддържа тяхната омраза дълги години, дотогава, докато те се изморят да го атакуват. Неговите следващи клонинги ще помогнат в нарастването на балона и ще му позволят на увеличи пространството на галерията по свой вкус, защото много скоро няма вече да има място, площта ще се окаже недостатъчна.

Той намалява крачка, усмихва се като погалва порезната рана. Защо не се замисли за една цяла планета, превърната в частен музей? Времето е пред него, часовете му не са преброени, а е и толкова лесно да накараш тези, които те заобикалят, да повярват, че си уязвим, докато допуснат грешката и те нападнат. „Елате в моя дворец, казал паякът на мухата.“... При нужда би могъл да пожертва една от ръцете си, някоя вечер, подобна на тази, а от нея ще си направи ръкавица, за да удря плесници на своите противници. Ще се намери ли някой, който да се уплаши от предизвикателството на един сакат?

Той спира пред тайната ниша, която чака своя обитател. Приликата с него самия няма да бъде променена: нито едно дооформяне, нито една зловеща шега няма да могат да променят

лицето му, в което онова на Ерик ще може да се отрази като в черна вода. Застанал срещу празния пиедестал, той си спомня за този последен дуел, чийто залог бе толкова голям. Тази смърт, възправила се пред тях, бе единствената непозната в кариерата му на воин — най-големият недостатък, към който той винаги бе отказвал да се обърне, но който бе същината на неговия живот. До този ден смъртта беше съдба, която той бе запазвал изключително за другите, докато за себе си пламенно бе я отхвърлял. Дали опитът от възкръсването, освобождавайки го от страха, беше лишил клонинга от неговите последни сили, тези, които се появяват в най-отчайващите ситуации, тези които стояха над всички негови съмнения и го правеха непобедим? А дали това не беше наистина смъртта със своя кортеж от разкрития, ключът, с който да стигне до дъното на самия себе си? Битката бе разрешила въпроса така, както всички негови двойници желяеха. Победителят знае, че дори заради самия въпрос, всичкото това си е заслужавало. Той извъръца глава и без повече да обръща внимание на заобикалящите го трофеи, се отправя към залите с гостите. Наострайки слух, той вече може да долови оваците на своите бъдещи жертви.

[1] Ката — съвкупност от упражнения и удари, използвани в някои видове бойни изкуства. бел. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.